

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Να διεκδικήσει ρόλο η Ελλάδα

Μπορεί η στάση του Ντόναλντ Τραμπ να αφυπνίσει την Ευρώπη και να την αναγκάσει να πάρει στα σοβαρά τα θέματα ασφάλειας και άμυνας; Ο πρόεδρος Τραμπ έχει προφανώς καταφέρει να σοκάρει τους Ευρωπαίους ηγέτες. Δεν αναφέρθηκε, εσκεμμένα, στο άρθρο 5 στην παρθενική του ομιλία στο ΝΑΤΟ. Και κάνει ό,τι μπορεί για να αμφισβητήσει συμμαχίες και κοινές αξίες που έχουν επιβιώσει τα τελευταία 70 χρόνια. Από την άλλη και η Ευρώπη κακόμαθε. Ανέθεσε την ασφάλειά της στις ΗΠΑ και περιορίστηκε σε τομείς ήπιας δύναμης. Τώρα έχει φτάσει η στιγμή της αλή-

θειας. Πρέπει όμως να γίνουν πολλά. Η διαδικασία που ακολουθεί η Ε.Ε. δεν μπορεί να εφαρμόζεται σε θέματα που απαιτούν άμεσες και πρακτικές αποφάσεις. Οι συλλογικές και μακρόσυρτες διαβουλεύσεις που μπορεί να μπλοκαριστούν με το βέτο μιας χώρας είναι καλές για θέματα γεωργίας, όχι ασφάλειας και άμυνας. Θα χρειασθεί ένας πιο σφικτός πυρήνας ευρωπαϊκών χωρών. Για να γίνει όμως μία, μικρή έστω, υπερδύναμη η Ευρώπη, θα απαιτηθεί ένας κοινός αμυντικός σχεδιασμός. Είναι βλακώδεις και αντιπαραγωγικό να υπάρχουν πολλοί τύποι αεροσκαφών, τανκς ή

πολεμικών σκαφών στην Ευρώπη. Και στον τομέα της εσωτερικής ασφάλειας και της συλλογής πληροφοριών η Ευρώπη θα χρειασθεί να ενηλικιωθεί και, το κυριότερο, να δουλεύει σαν να πρόκειται για ένα κράτος. Όλα αυτά συζητούνται τώρα στο Βερολίνο και στο Παρίσι. Η Γερμανία διστάζει, λόγω του παρελθόντος και των αναστολών της. Χρειάζεται τη Γαλλία σε αυτό το νέο κεφάλαιο της ευρωπαϊκής συνεργασίας. Η Ελλάδα μπορεί και πρέπει να παίξει ρόλο στο νέο σκηνικό. Οχι «κουτοπόνηρα», για να κερδίσει ένα μικρό ανταλλάγμα εδώ ή παραπέρα. Βρί-

σκεται στην πρώτη γραμμή απέναντι σε κάθε απειλή. Τα σύνορά της είναι και τα σύνορα της Ε.Ε. έναντι μιας τεράστιας μαύρης τρύπας που έχει δημιουργηθεί στην περιοχή μας. Είναι ώρα να «παίξουμε μπάλα». Χρειάζεται όμως σοβαρότητα, τεχνοκρατική προετοιμασία και υψηλή πολιτική συμβασιών. Για να πάρουμε, θα πρέπει να συνεισφέρουμε. Ο τελικός στόχος ασφαλώς και θα είναι η προστασία των ελληνικών συνόρων ως ευρωπαϊκών. Για να φτάσουμε, όμως, εκεί θα πρέπει να διεκδικήσουμε και να εξασφαλίσουμε στρατηγικό ρόλο στον στενό πυρήνα της Ευρώπης.

ΑΥΓΗ

Το Κατάρ δεν είναι μακριά

Η κατηγορία είναι βαριά. Το Κατάρ, λένε, υποθάλπει την ισλαμική τρομοκρατία, χρηματοδοτεί το Ισλαμικό Κράτος. Αλλά οι κατήγοροι δύσκολα μπορούν να χαρακτηρισθούν αξιόπιστοι. Αυτοί που κατά βάση τη διατυπώνουν είναι οι Σαουδάραβες, με τη δική τους πολύ... ιδιαίτερη «εξαγωγή» του Ισλάμ, με τη συνήθειά τους να χρηματοδοτούν πλουσιοπάροχα μεντρεσέδες με φανατικούς ιμάμηδες σε όλο τον κόσμο. Μετά τον χορό των σπαθιών που έσυραν μαζί με τον πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, Ντόναλντ Τραμπ -και την αγορά όπλων του αιώνα- οι σεΐχηδες της Σαουδικής Αραβίας αισθάνθηκαν προφανώς πολύ ισχυροί και είπαν να τρίξουν τα δόντια στο μικρό μεν, πάμπλουτο δε εμιράτο, που φαίνεται να φλερτάρει περισσότερο με το Ιράν, τη Χαμάς και τη Χεζμπολάχ και λιγότερο με την Αλ Κάιντα και τους διαδόχους της. Άλλωστε, για όσους έχουν στοιχειωδώς μνημονικό, η πλειονότητα των τρομοκρατών που γκρέμισαν τους Δίδυμους Πύργους το 2001 ήταν από τη Σαουδική Αραβία.

Είναι η κατηγορία αληθινή; Αυτό ίσως το ξέρουν οι μυστικές υπηρεσίες.

Αυτό που είναι σίγουρα αληθινό είναι ότι το Κατάρ, με όχημα τον ατελείωτο πλούτο του -έχει τα μεγαλύτερα κοιτάσματα αερίου στον πλανήτη-, έχει απλώσει πολύ την επιρροή του. Και στον ισλαμικό κόσμο και στον υπόλοιπο. Το τηλεοπτικό δίκτυο Αλ Τζαζίρα, που έφτιαξαν οι σεΐχηδες του Κατάρ, εκπέμπει σε όλο τον κόσμο, στήριξε από την πρώτη στιγμή τις εξεγέρσεις της Αραβικής Άνοιξης -κάτι που δεν άρεσε καθόλου στη Σαουδική Αραβία, και τα άλλα εμιράτα του Κόλπου- αλλά και τον εκλεγμένο πρόεδρο της Αιγύπτου και των Αδελφών Μουσουλμάνων, Μοχάμεντ Μόρσι- κάτι που δεν ξεχνά ο νυν δικτάτορας Αλ Σίσι. Η κρατική αεροπορική εταιρία Qatar Airways είναι από τις ισχυρότερες του πλανήτη. Επιπλέον, το Κατάρ ανέλαβε -πάλι με τον παρά του- τη διοργάνωση του Μουντιάλ το 2022. Και τα επενδυτικά του κεφάλαια δεν έχουν κρύψει το ενδιαφέρον τους για την Ευρώπη. Δεν είναι μόνο η Ελλάδα που έμαθε το Κατάρ ως επενδυτή, αλλά και ως τόπο μετανάστευσης για μηχανικούς και άλλους καλά καταρτισμένους επιστήμονες, που επλήγησαν από την κρίση. Τα κρατικά ταμεία του Κατάρ είναι πλέον μεγαλομέτοχοι της Volkswagen (με 17%), ενώ διαθέτουν το 6% της Barclays, το 8% της Deutsche Bank, το 5% της Credit Suisse, το 10% του Χρηματιστηρίου του Λονδίνου και άλλα πολλά. Οπότε το μπρα ντε φερ μεταξύ Ριάντ και Ντόχα δεν μπορεί να αφήσει κανέναν αδιάφορο στη Γηραιά Ήπειρο.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΑΣ

Στου κουφού την πόρτα...

Το λένε οι δικοί του -οι Σοσιαλδημοκράτες με τους οποίους συγκυβερνά- ότι η πρότασή του για το οικονομικό ζήτημα της Ελλάδας παραπέμπει σε «οικονομία βουντού».

Το λέει ο αντικαγκελάριος Γκάμπριελ ότι «πρέπει να σταματήσει η Γερμανία να κουνάει το δάχτυλο στις άλλες χώρες και να το παίζει αυστηρός δάσκαλος». Το λένε σοβαρές γερμανικές εφημερίδες του συντηρητικού και του κεντρώου χώρου, που τον σπέρριζαν και δεν χρωστούσαν καλή κουβέντα για το ελληνικό πολιτικό σύστημα και ιδιαίτερα για τον Τσίπρα, ότι οφείλει να ρίξει νερό στο κρασί του.

Το λένε μεγάλα διεθνή μέσα ενημέρωσης («New York Times», «Financial Times», «Monde») ότι αυτός είναι το πρόβλημα.

Το λέει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, διά του Πιερ Μοσκοβισί, ότι «δεν μπορούμε να αποφασίζουμε για το μέλλον μιας χώρας πίσω από κλειστές πόρτες χωρίς δημοκρατική λογοδοσία».

Το λέει το ΔΝΤ ότι το ελληνικό χρέος δεν είναι βιώσιμο και τα πλεονάσματα μη ρεαλιστικά.

Το λένε (καλά, αυτούς δεν τους υπολογίζει) η ελληνική κυβέρνηση, τα περισσότερα ελληνικά κόμματα, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ο διοικητής της Τραπεζής της Ελλάδος ότι και το χρέος επιβάλλεται να ρυθμιστεί και τα πλεονάσματα να μειωθούν, διαφορετικά η χώρα δεν θα καταφέρει να βγει στο ξέφωτο.

Αυτός όμως, για τον Β. Σόιμπλε πρόκειται, δεν ακούει τίποτε. Επιμένει στη γραμμή του.

Παλαιότερα ισχυριζόταν ότι το πρόβλημα δεν είναι το χρέος, αλλά οι καθυστερήσεις στην εφαρμογή των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων.

Αργότερα, και αφού από παντού άκουγε καλές κουβέντες για τις επιδόσεις της ελληνικής οικονομίας και τα στοιχεία έδειχναν ότι οι στόχοι επιτυγχάνονται, άλλαξε το τροπάριο και έθεσε στην κυκλοφορία το επιχείρημα ότι λόγω των επικείμενων εκλογών στη Γερμανία δεν μπορεί να κάνει κάτι χωρίς την έγκριση του Κοινοβουλίου του.

Και πάλι όμως υποκρίνεται. Και οι εκλογές να περάσουν, ο υπουργός Οικονομικών της Γερμανίας δεν πρόκειται να μετακινηθεί. Κάτι καινούργιο θα επινοήσει για να μην κάνει αυτό που του ζητούν σχεδόν οι πάντες.

Ο λόγος είναι προφανής και απορώ που δεν το καταλαβαίνει η ελληνική κυβέρνηση, η οποία εξακολουθεί να «πιάνεται» από θετικές δηλώσεις τρίτων και να κάνει αισιόδοξες προβλέψεις που λίγο μετά διαψεύδονται.

Ο κ. Σόιμπλε δεν έχει εγκαταλείψει το σχέδιό του για την απομάκρυνση της Ελλάδας από την ευρωζώνη. Το δουλεύει συστηματικά και δεν πρέπει να μας ξεγελάνε οι κατά καιρούς δειλές αναδιπλώσεις του.

Χρόνο κερδίζει και περιμένει την κατάλληλη ευκαιρία για να χτυπήσει.

Και αυτός και οι πρόθυμοι σύμμαχοί του θα το πάνε μέχρι το τέλος, εκτός αν πτηθούν κατά κράτος στο πεδίο της πολιτικής, κάτι όμως που δεν φαίνεται πιθανό στο εγγύς μέλλον.

Δύο κατηγορίες ανθρώπων δεν αλλάζουν γνώμη ό,τι κι αν συμβαίνει γύρω τους: οι νεκροί γιατί δεν μπορούν και οι δογματικοί γιατί δεν θέλουν.